

ΤΣΕΧΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΟΛΜΠΡΑΧΤ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΚΟΡΗ

Ήταν εύχρηστοι και ένδοξοι χρόνοι και είχε άστραφτερά μάτια και φλόγινα χείλη.

— Η ζωή, έλεγε, δεν είναι τίποτε άλλο από μιá μεγάλη άποχημά! Και άληθινά, ή ζωή της φαινότανε σαν ένας τρελλός χορός μέσα στα έκθαμβωτικά ήλεκτρικά φώτα, ένας διαρκής χορός, ενώ ή μουσική έθουρβουσε μέσα στην άπείρανη αίθουσα, ενώ το δάκτεδο έστένανε κάτω από τους χορούς ορθικούς βηματισμούς, ενώ τα σώματα των χορευτών ευδοσίαζαν όσο και τα λουλουδια που ύψιχαν παντού εκεί μέσα... Έτσι της φαινότανε ή ζωή: Ένας τρελλός άποχηματικός χορός, που έπρεπε να κρατήσει, μέσα στη ζωηρότητα και στην ενθουσία του, ίσαμε την Καθαροδευτέρα που θα έρχότανε στο τέλος, χωρίς άλλο...

Έλεγε ακόμα: — Τι ναίτε τάχα ή άγάπη, ό έρωτας; Τίποτε άλλο από ένα ποτήρι κρασί!

Κι' άληθινά της φαινότανε πως ό έρωτας που αισθανότανε στην καρδιά της ήταν σαν το κρασί που άστραφτε μέσα στο κρυστάλλινο ποτήρι! Έτσι της φαινότανε ό έρωτας: Σάν το γλυκό κρασί που στην αρχή φέρνει μοναχιά στα χείλη του ναυαγίου, για να ποθήση έπειτα να πιη περισσότερο, μονάκι για τη γλύκα, για την τρελλή ευθυμία που φέρνει μαζί του το μεθούσι...

— Ό έρωτας, μ' καίει, αγαπό πάντοτε, χαρίζω τα δώρα της άγάπης μου, και θα πειθάνω την ώρα που δε θα μπορώ ν' αγαπήσω και ν' αγαπηθώ!...

Αυτά έλεγε στους φίλους του το όμοιο τρελλοκόριτο. Και όταν μιλούσε έτσι, τα μάτια της άστραφταν και τα χείλη της έφλογίζοντανε και έσάλειναν σπασμοδικά, σχηματίζοντας ζωηρεντικές γωνίες στην άκρη.

Έτρολλιανότανε για τα αυτοζίνητα. Της άρεσε να τρέχει όλοένα χορμά, και ν' αφήνει πίσω της τα δένδρα και τα σπίατα, τους ανθρώπους, τον κόσμο... Αγαπούσε τα άλογα και την άνδρική έπιτασία, τα καφενεία όταν ήτανε μεστά από κόσμο τα κυμακάρια άποχηματα, τις λαϊκές γιορτές στα κέντρα των άπομακρων συνοικιών. Ό χορός με το στροβίλο του, με την παραλαλή και με την παραφορά του την έμεθούσε...

Ένα θερινό μεσημέρι της συνέβη το σημαντικώτερο περιστατικό της ζωής της.

Έιχε πάει το μπάνιο της, εκεί στην ήλιολουστη ακρογιαλιά, με μιá πολύ εύθυνη συντροφιά. Έπαιξε ώρα πολλή με τον άφρό της θάλασσας και με τα κυματάκια που έφαζαν επάνω στο ρόδινο σόμα της. Και όταν κονράστηκε πειά, έβγήκε και έαπλόδηκε στην άμμοδιά, παραδομένη στην ήλιακή θάλπωρή.

Όταν άργότερα ντύθηκε και πήγε στο πιο κοντινό καφενείο για να πιόν κάτι, τότε είδε σ' ένα διπλανό τραπέζι το νεαρό ναύτη με τα γαλιανά μάτια και τα ξανθά μαλλιά που ξέφρεγαν από το ναυτικό του γαλάζιο σκούφο. Στά χέρια του κρατούσε ένα μαχαίρακι και διασκεδάζε μ' αυτό, πελεκώντας ένα σανίδι που ήθελε να του δώσει μιá μορφή, για το κόμμι κίτι...

Έπειτα από λίγη ώρα ό ναύτης έβράνηκε πως βράθηκε μ' αυτή του την άσπυλιά. Άφησε στην άκρη άτέλειωτο το παιχνίδι που είχε άρχισει να φτιαχνί και άρχισε να παίζει στα δάχτυλά του το μικρό μαχαίρακι του. Έβραζε μιá ματιά γύρω του και τότε τα βλεμάτια τους άναμωθώθηκαν για πρώτη φορά.

Πώς την έλληρήσανε και πως άρχισαν τη συνομιλία τους, αυτό δεν το θυμότανε πειά τώρα ή ώμορφη κόρη. Έκείνο που θυμότανε ήταν πως μιá στιγμή είδε δη ένα γαλιάνο σημαδάκι στο γυμνό μπράτσο του ναύτη. Από κει άρχιζαν ή άναμνήσεις της, κι' από κει άρχισε και το σημαντικώτερο περιστατικό της ζωής της.

Έπρόσεξε περισσότερο το γαλιάνο σημαδάκι. Και τότε διάβασε γραμμένο, επάνω στο μπράτσο του ναύτη, κεντημένο στο δέμα του, ένα όνομα:

— Μαρία Πάσδερινι... Δεν κρατήθηκε... Της έβράνηκε τόσο παράξενο! Και τον ρώτησε:

— Μά τι έχετε αυτού... Έκείνος ζύτταξε το μπράτσο του και τα μάτια του έδειχναν μιá μεγάλη τρυφερότητα. Δεν της άπο-

κρίθηκε όμως. Σώπασε για μιá στιγμή κι' έπειτα επανέλαβε την ερώτησή της, ώπλομένη αυτή τη φορά με το πιο σαγηνευτικό της χαμόγελο:

— Πέστε μου λοιπόν... Τι έχετε αυτού; Ποιά είναι αυτή ή Μαρία Πάσδερινι;

— Είπε ή άγαπημένη μου! της άπάντησε τώρα ό ναύτης. Και έκανε ένα μορφασιμό, σάμπως να άπορούσε πως τάχα αυτή ή ώραία κι' έζητην κοπέλλα να μην καταλάβαινε ποιανής μπορούσε να είναι αυτό το άγαπημένο όνομα που είχε χαράξει για πάντα στο μπράτσο του.

Τότε εκείνη εκάρφωσε επάνω του τα άστραφτερά της μάτια, και το φλογερό της βλέμμα εκυριάρχησε επάνω του και τον έκανε ν' άνατριχιάσει βαθειά, πολύ βαθειά, μέσα στα κόκκαλά του. Και άρχισε να της διηγείται, να της τα διηγείται όλα, όσα μπορούσαν να ίκανοποιήσουνε την περιέργεια που της είχε γεννηθεί. Έκείνη τον άκουσε με προσοχή και έδειχνε όλοένα και περισσότερο ένδιαφέρον για την άγνωστη αυτή άγαπημένη του ναύτη με τα ξανθά μαλλιά και με τα γαλιανά μάτια...

Τον άκουσε ώρα πολλή και έπειτα τον ρώτησε: με μιá κωπηρωδή εκάρφωση ζωγραφισμένη στο πρόσωπο της:

— Έτσι!... Μά δεν μου λέτε τώρα, δεν σβένει πειά αυτό το όνομα ποτέ, ποτέ;

Και ίδειτε με το δάχτυλό της το γαλιάνο σημαδάκι στο μπράτσο του.

— Αυτό, έκανε ό ναύτης. Πώς τάχα θα μπορούσε άληθείνα να σβήση αυτό; Πώς!...

— Άληθείνα!... Έκαμε εκείνη και το πρόσωπό της έπληρήσανε και άργαζε σχεδόν το πρόσωπο του ναύτη. Μά πείτε μου λοιπόν, του ξανάτε κατόπιν, δεν βγαίνει ποτέ, ποτέ πειά αυτό ε' όνομα; Με τίποτε... τίποτε!...

— Ό ναύτης της άποκρίθηκε με άπορία: — Μά ποτέ!... Νά μ' ένα μαχαίρι θα μπορούσε θανάσιμα να κοπή, να φηγή απ' έδ'.

Και πήρε το μαχαίρακι, με το όποιο έπαιζε προτιέτερα, και κωμώθηκε πως έγδυσε το μπράτσο του σ' εκείνο το μέρος.

— Παράξενο... Πολύ παράξενο πράγμα... επανέλαμβανε όλοένα εκείνη και ή φωνή της έδειχνε μιá τρυφερότητα και μιá συμπάθεια, στην όποία δεν ήτανε ίσαμε τότε συνθησιμένη. Έπειτα άνασήκωσε τους ώμους της και εκάρφωσε πολλή ώρα τα μάτια της κάτω στη γη.

— Για πείτε μου, είπε στο τέλος, θα περάσετε λοιπόν όλη σας τη ζωή μ' αυτό το όνομα σκαλωμένο στο μπράτσο σας, και μ' αυτό θα κατεβήτε μιá μέρα στον τάφο, έτσι δεν είναι;

— Μά αυτό έννοείται! άπάντησε ό ναύτης και γέλασε, σαν άνθρωπος που δεν καταλάβαινε την άπορία που έδειχνε αυτή ή ξένη κοπέλλα για ένα τόσο άπλο πράγμα.

Μά εκείνη δεν είπε τίποτα πειά. Σηκώθηκε άπότομα κι' έφυγε κωιτάζοντας άνιήνα πίσω της. Μόλις κωιθώθηκε να σηκωρήσει τα δάκρυα που ήταν έτοιμα να πλημμυρίσουν τα μάτια της. Έκείνη έδρεξε κωιτάζοντας πίσω της. Σέ λίγο την έπρόρασε και όταν, έπειτα από μερικά βήματα που έκαναν μαζί, θέλησε να τη ρωτήση τι της συνέβη, έτσι ξαφνικά, είδε τα χείλη της στεγνά και τα μάτια της φλογισμένα, σαν να την έκανε δυνατός πυρετός.

— Άγαπητή μου... τι πάθατε λοιπόν... της είπε κει της έπιασε το χέρι. Δεν πρόφτασε όμως να προσθέση τίποτε άλλο. Έκείνη άποτράφησε το λεπτό της μικρό χέρι απ' το δικό του και άρχισε να κλαίη δυνατά, με άναφυρηλιά.

— Φύγετε... φύγετε!... του είπε με κορημένη φωνή. Δεν θέλω να σας ξαναδώ πειά... Φύγετε!...

Την ίδια στιγμή πήδησε στο τράμ που περνούσε από το μεγάλο παραλιακό δρόμο κι' έφυγε.

Ό ναύτης με τα γαλιανά μάτια και τα ξανθά μαλλιά έμεινε εκεί, στη θέση του, και παρακολούθησε με το βλέμμα του το τράμ ως που χάθηκε, γυρίζοντας στη στροφή.

Και δεν μπόρεσε καθόλου να καταλάβη τι τάχα είχε συμβεί στην καρδιά της παράξενης εκείνης κόρης. Δεν μπόρεσε να καταλάβη τον έρωτα που φρόντισε κι' έβρασε, σε λίγα δευτερόλεπτα, μέσα στην καρδιά αυτή... ΙΒΑΝ ΟΛΜΠΡΑΧΤ

Έκείνη εκάρφωσε επάνω του τα άστραφτερά της μάτια...

